

37

58

78

66

50

La Galeria

71 LITERATURA

Entrevista a Raquel Gámez

72 LITERATURA | Joan Daniel Bezonoff

Per fi, un escriptor que sap escriure

73 MÓN EDITORIAL

74 LITERATURA | Lluís Bonada D. Sam Abrams entronitzat Arnau Orobítg, poeta que supera la fractura entre noucentisme i modernisme

76 CINEMA | Àlex Gorina 'Men in malles'

77 TELEVISIÓ | Toni de la Torre Adaptar

78 TEATRE | F. Foguet i Boreu Èpica miliciana

79 ART | Ricard Mas Peinado Empatia sense fronteres

80 ART | Ricard Silvestre Mulá. Records d'ara i d'aigua

81 GASTRONOMIA | J. Fàbrega Oli d'oliva, religió i cuin

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

L'aspra realitat

Les enquestes encadenades i una sensació generalitzada molt benigna amb la denominada *nova política* havien distorsionat la realitat i havien enramat la sensació que Podemos faria el *sorpasso* al PSOE. Hi contribuïa, també, el trist paper i l'escassíssim carisma del candidat socialista. Pedro Sánchez va voler aprofitar el torn que li va concedir Felip VI per prendre la iniciativa en una investidura lamentable i fallida. Als ulls de l'opinió pública va quedar ben clar que el PSOE no volia cap acord amb Podemos més enllà d'una rendició incondicional que li assegurara el suport parlamentari per formar Govern sense res a canvi. Davant el rebuig, més que previsible, de Pablo Iglesias, Pedro Sánchez va acabar retraient-li que les seues ambicions personals havien impedit un "Govern de progrés". La reacció de l'electorat d'esqueres, doncs, podia haver castigat la decantació del PSOE cap a Ciutadans. Però això no ha passat. Els socialistes han perdut cinc diputats i alguns milers de votants, però Podemos no n'ha quedat beneficiada. Més aviat al contrari. Ni tan sols l'acord amb Izquierda Unida ha evitat la pèrdua d'un milió de votants. O potser l'ha propiciada.

Això passava a la banda esquerra, però, i a la dreta? Allà la bipolarització sí que ha funcionat. I ha permès que el Partit Popular recuperara una part dels diputats que el 20 de desembre havia cedit a Ciutadans. I alguns més de regal. L'estratègia habitual de Mariano Rajoy ha funcionat de nou. El candidat del PP va renunciar a la investidura que li corresponia com a partit més votat, es va apartar a un costat, amb la confiança que unes segones eleccions li tornarien la confiança dels votants més porucs. Així ha estat. Potser ha estat la decantació de Ciutadans a favor de Pedro Sánchez en la seua investidura fallida. Potser el recel d'una part de l'electorat fart de tant vaivé. Potser l'impacte del *Brexit* en la fràgil economia espanyola. És difícil de determinar, però una part dels votants del PP que el 20 de desembre es van decantar per altres opcions diumenge hi van tornar.

El resultat de les eleccions, doncs, ha afavorit el PP. Només el PP. Mariano Rajoy ha guanyat més diputats i més autoritat moral. A l'esquerra només té un PSOE més indefens, però més segur en la posició, i una *nova esquerra* desconcertada. No hi ha alternativa. Ningú vol unes terceres eleccions a Espanya. Rajoy governarà, més fràgil, més insegur, però governarà. La realitat és aspra. Per a aquells que no entenen com els corruptes se'n surten sense càstig i com els conspiradors descarats contra l'independentisme català queden ratificats amb les urnes. Però no n'hi ha una altra, de realitat.